Maria Tirenescu

Culorile viselor

Editura „Emma”
2007

Omul – prezență statornică pe acest pământ ce ține să arate tuturor că există!

Nu doar natura se va face simțită în această fortăreață a simțurilor, ci mai ales lumina, gândul şi zâmbetul, ce se vor a fi percepute în viața omului prin flori, frunze şi copaci.

Dintotdeauna copacul a fost un simbol al forței, al puterii şi al înțelepciunii, al fertilității şi al vieții, însă astăzi, el desemnează tot ceea ce exista, măsoară timpul în poezie şi mai presus de toate, mută omul în infinit.

Cine se apleacă asupra artei poetice (Autoportret) va constata un suflet ce refuză să îmbătrânească, o ființă ce dorește să devină tânără prin amintire, un suflet cald unde tristețea nu-şi găseşte locul întrucât o floare, o frunză sau un sunet, va poposi mereu lângă cel părăsit. Tema poemelor ar putea fi omul singur în mijlocul lumii, o temă ce deschide diverse dimensiuni ale interpretării, de la nuanța filosofică până la cea ştiințifică, ştiut fiind faptul că matematica (ştiința) a mers întotdeauna la pas cu filosofia (marii matematicieni fiind renumiți în filosofie).

Această prezență permanentă se face simțită întotdeauna discret, fie ca muză lângă cel ce scrie, fie ca receptor al mesajului. Lumina, ca şi în cazul lui Blaga, este cea care revelează taina, misterul. În momentele de cumpănă, lumina rămâne semnul suprem al legământului, al neuitării; astfel, între cei doi îndrăgostiți certați, separați, apare curcubeul ca punte de suflet, pod peste mizeriile inimii.

Cireşul şi floarea de cireş apar ca imagini arhetipale (Cireşul , Sakura – simbol al familiei şi sursa puterii sale) ale dorului („Primăvara, dorul are culoarea florilor de cireş") ale apusului de soare sau ale permanenței: „Din cireş cade o frunză galbenă. O iau şi citesc: te mai gândeşti la mine?". Anotimpul primăverii este propice comunicării, un dialog suprem ce nu poate fi înțeles decât de limbajul florilor (trimiterea spre fragilitate şi frumusețe, spre gingăşie şi puritate este netă): „Gândurile mele, mângâiate de petale de cais, ți le trimit să-ți țină de urât". Chemarea este adresată cu trimitere spre bucuria în armonia naturii „Vino să vezi spectacolul primăverii!", unde doar vântul aduce schimbarea. Personificarea sa este atât

de evidentă încât în acest volum vântul devine personaj. El „piaptănă pletele câmpiei” sau dansează în pom până când frunzele cântă.

Comunicarea şi nevoia de comunicare devine o problemă acută. Poeziile dezvoltă un monolog ce deschide porțile spre un univers al luminii. Aceste poeme pot fi suprapuse tablourilor pictate de Monet. Natura nu-i înfrumusețată, ci transfigurată, apare peste tot triumful luminii îndrăgostite de pământ. Când distanța dintre oameni (purtători de lumină) devine de nesuportat, nici ochiul nu mai percepe lumina („Cum să-ți scriu când prin ochii mei trec nori?”) rămânând în urma doar lacrima, „Lacrima de cireş”. Dar „Vântul a adus/ o frunză palidă: /primul semn de la tine”…

Scăpând de această înspăimântătoare dimensiune a nemărginirii – singurătatea – Maria Tirenescu devine poeta ce aduce în fața auditoriului un coş cu flori de bucurie ce se lasă purtat peste tot. Unii admiră, alții invidiază, vorbesc, însă cititorii iubitori de frumos se apleacă asupra textului sorbind mireasma poeziilor sale: „Când vreau să-ți vorbesc închid ochii”…

prof. Ionuț Iancu

Albastru

Am deschis ochii.
Eram sub un copac
cu coaja albastră
şi frunze albastre.
Eram la marginea pădurii
cu copaci albaştri.

Plantele din jurul meu
aveau frunze albastre
şi flori albastre.
Pe o creangă,
cânta măiastra,
pasărea albastră.

De atâta albastru,
mi se părea
că mă voi albăstri.
De teamă,
am închis ochii.

Şi m-am trezit.

Apus de soare

La umbra
bătrânului cireş,
un copil răsfoieşte o
carte.

O frunză adusă de vânt
cade pe cartea deschisă.

Copilul o ia,
o răsuceşte,
se gândeşte puțin
şi strigă:

“Mamă, vino să vezi!
Pe frunza asta,
cineva a pictat un apus de soare.
Numai că cerul e verde…”

Aş urî

Aş urî toamna
dacă n-ar fi ea
pictorul
care colorează
cu cărămiziu,
arămiu
şi auriu
frunzele
sătule
de verdele crud
al primăverii,
de verdele intens
al verii…

Aş vrea

Aş vrea să fiu
geana desprinsă
de pe pleoapa ta
când te apleci
să scrii.

Aş vrea să fiu
şuviţa rebelă
ce-ţi alunecă
pe frunte
când scrii.

Aş vrea să fiu
lumina blândă
care învăluie
poezia pe care
o scrii.

Autoportret

Sunt un cristal.
Am numeroase muchii
şi vârfuri.
Zgârii şi înțep
tot ce îmi stă în cale.

Dar, cine are răbdare
găseşte, cu siguranță,
fața transparentă
prin care se vede
inima ce refuză
să îmbătrânească.

Bilanț

Inima mea
înflorise
de dragul tău.

Tu ai luat
alba floare
şi ai plecat.

Eu am rămas
şi săracă,
şi urâtă.

Când iarna

Când iarna se apropie,
în gândurile mele,
înfloreşte teiul.

Când ne-am întâlnit

Când ne-am întâlnit,
am sădit o floare.
Dar ea a crescut,
ca un zid,
între noi.

Cântec

Bucata mea de cer
se sprijină pe patru brazi
enormi.

Din când în când,
pe bucata mea de cer
trece luna.

Uneori, încerc s-o opresc
şi să-i povestesc…

Ce dor îmi e de tine!

Când vreau

Când vreau să te văd,
închid ochii.

Când vreau să-ți vorbesc,
scot din priză
televizorul, telefonul şi
aparatul de radio.

Netulburați,
vorbim atunci
pe raze de lună
şi stele.

Dar ca să te văd,
închid ochii…

Comerț

Am adunat
ploile
în snopi.

Am împachetat
ninsoarea
în casete argintii.

Am strâns
în inimă
căldura soarelui.

Pe toate
le dau
pe zâmbete.

Crochiu

Ninge cu petale de cais…
Luna ezită să apară
de după un nor…
De la o fereastră,
privesc doi ochi verzi…

Dans

Cu mătura,
din toate cotloanele,
a alungat
tristețea.

A deschis
ferestrele
şi, pe fața de masă albă,
a aşezat grijuliu
vaza de porțelan
în care zâmbea
un mănunchi
de albăstrele.

Atunci,
şi-a simțit
inima uşoară
şi a început
să danseze.

De mult

Nu ne-am mai văzut
de mult…
Şi totuşi,
marea e neschimbată…
În fiecare seară,
bunicul
aprinde lampa
vechiului far…
Cireşul
înfloreşte
şi rodeşte
în fiecare an…
În fiecare toamnă,
frunzele brumate
acoperă cărările
ştiute numai de noi…
Dar noi nu ne-am mai văzut
de mult…

Dor

Primăvara,
dorul
are culoarea
florilor
de cireş.

Vara,
dorul
are strălucirea
stelelor.

Toamna,
dorul
arde
ca frunzele
de păr.

Iarna,
dorul
e calm
şi alb
ca zăpada.

Frunza

Septembrie.
Vântul adie.
De pe un ram,
Se desprinde o frunză.
Curioasă,
o privesc.
Un timp,
lucioasa şi rotunda
frunză de păr
coboară
printre colegele ei stabile.
Pe unele,
doar le mângâie.
Lângă altele,
zăboveşte mai mult.
Parcă le-ar povesti
ceva
din zbuciumata ei viaţă.
După ce s-a legănat
şi şi-a luat rămas bun
de la celelalte frunze,
ea se lasă purtată
de vântul
care o aşează lângă
prietenele ei
pensionare.

Împărțire

Cândva, mi-ai promis
că-mi vei dărui
luna de pe cer.
Şi te-am crezut.

De câțiva ani,
tu le dăruieşti stele,
luni şi sori celor care
nu te-au crezut.

În fiecare toamnă

În fiecare toamnă,
redevin copil.
În fiecare toamnă,
admir cele mai neobişnuit
colorate frunze.
În fiecare toamnă,
sunt tentată să culeg
şi să mângâi frunze.

Înseninare

Băiatul cu ochii de miozotis
şopteşte:
"Mă mai iubeşti?"
Ea nu răspunde.

Băiatul cu ochii de cicoare
insistă:
"Nu mă iubeşti?"
Ea zâmbeşte.

Poştaşul îi dă
trei plicuri.
Îl deschide
pe cel alb.

Ochii băiatului
îşi recapătă culoarea
cerului senin de după ploaie,
iar chipul i se luminează.

Întâmplare

Priveam
un pom desfrunzit.
De undeva,
se auzea o voce:
” Dacă-i vei îngriji rădăcinile,
vei vedea
că pomul se va încărca de rod.”

Cu emoție,
m-am apropiat de pom
şi-am început
să-i mângâi crengile,
gândindu-mă
cum i-aş putea îngriji
rădăcinile.

Cel care a vorbit
a avut dreptate.
Pomului i-au dat frunze,
a înflorit
şi, sub ochii mei,
pe crengile mângâiate,
se pârguiau
fructe galbene ca soarele.

Şi m-am trezit.

Întrebări

Acolo unde locuieşti acum,
oamenii rămân
neschimbați.

Îmi imaginez cum arăți.
Aceleaşi riduri,
aceiaşi ochi vioi,
acelaşi zâmbet ironic.

Vocea te e aceeaşi?
Mai cânți?
Mai reciți?
Mai povesteşti?

Ce de întrebări!…
Ce de întrebări…
Şi nici un răspuns.

Într-o seară

Într-o seară,
voi trimite un guguştiuc
să legene
creanga de cireş
ce-a înflorit
deasupra
băncii pe care
te odihneai…

Non-verbal

Într-o zi,
am rupt un boboc de trandafir
şi l-am rugat
să-mi vorbească despre tine,
iar el a început să înflorească...

Înțeleg

Când trebuie să păşesc pe covorul
de frunze moarte
aşternut de trista toamnă,
simt o strângere de inimă.
Acum înțeleg
cât de vulnerabili suntem
în fața implacabilului Cronos

Joc de copii

Noi doi eram
când sunet şi timpan,
când fulger şi ochi.
Uneori, supărați,
ne refugiam fiecare
pe câte un munte.
Şi Zâna Bună
arunca între noi
curcubeul împăcării.
Timpul a trecut, noi am crescut,
iar Zâna Bună a plecat
să împace alți copii.

La marginea…

La marginea visului
făurit de noi
cântă o vioară.
Lacrima ivită
la colțul ochiului
e gata să stingă
focul care
a aprins visul.
Visul se stinge,
iar noaptea pune
stăpânire pe tăcere.

Libertate

Din depărtări
ai venit,
ca vântul,
şi ai desprins
obositele frunze ale
sufletului meu.

Am rămas cu
frunzele proaspete.
Pot respira,
pot cânta din nou...
Şi-ți mulțumesc.

Mărul

Într-un târziu,
Am ațipit.
Tata era în livada lui dragă.
Aduna mere.

Când m-a zărit,
a luat un măr
şi, bucuros,
mi l-a dat.

Țineam mărul în palme.
Îl priveam.
Era mare, galben şi
mirosea frumos…

Când am deschis ochii,
am văzut luna.
Era mare,rotundă şi
galbenă…

Ca mărul din vis…
(oct. 2003)

Melancolie

Toamna intrase,
pe furiş,
în cameră.
Afară,
ploua molcom.
Gândul dormea,
înfofolit în tăcere…
Gândul era
rătăcit printre vise…
Vecinul meu asculta
„Toamna” lui Vivaldi…

Mister

Dimineață senină.
Sfârşit de gerar.
Pe creasta Drăganei,
în vârful unui salcâm singuratic,
clipeşte o stea incredibil de mare.
Dezleg ,după un timp, misterul:
răsare luceafărul.

Mereu

(lui G.F.C.)

Te-am privit mereu
aşa cum un măceş
îl priveşte
pe mândrul trandafir.

Ți-am admirat
petalele roşii
răsfățate
de lumina soarelui.

M-au întristat
palidele mele petale
la care soarele
privea mai rar.

Dar m-am bucurat
că aveam,
ca tine,
spini ascuțiți.

Mesaj I

Adie vântul.
Din cireş cade
o frunză galbenă.
O iau şi citesc:
„Te mai gândeşti la mine?”

Mesaj II

Vreau să-ți scriu,
dar n-am la îndemână decât
o frunză palidă şi
o rază de gând.

Îmi ascut privirea şi
cu ea
scriu pe frunză:
“mi-e dor de tine”.

Vântul grăbit smulge
frunza-scrisoare
şi o duce
la tine.

M**usafirul**

S-a înnoptat.
La lumina lămpii,
scriu în jurnal.

O timidă
bătaie în geam.
Deschid fereastra.
O frunză tremură.
Afară e frig.
Nu pot să-mi alung musafirul.

Închid jurnalul şi,
pe coperta lui verde închis,
aşez îmbujorata frunză de cireş.
Apoi, sting lampa şi ies în linişte.

Dimineața, mă întorc
să văd ce face musafirul.
Găsesc doar jurnalul pe a cărui copertă
e imprimată
o frunză de cireş.

Neputință

Nici soarele de iulie
nu poate topi
blocul de gheață
în care m-a transformat
indiferența ta.

Nesiguranță

Atunci când ai plecat,
ai luat cu tine
creanga
pe care mă odihneam.

Surprinsă, am rămas
ținându-mă de o frunză
pe care vântul toamnei
o poate smulge oricând.

Metamorfoză

Peste copacul ce sunt
a venit toamna.
Pe cea mai înaltă
ramură
stăruie
o frunză.

Când şi această
frunză
va cădea,
va fi iarnă.

Prea târziu

Din copacul de lumină ce–ai fost,
Am rupt şi eu o frunză
Pe care o țin lângă inimă
Ca să-mi lumineze gândurile
Şi să-mi poarte noroc.

Dacă n-ai auzit
Cum, în gând, îți mulțumeam,
Acum, e prea târziu să-ți spun…

Promisiune

Te voi aştepta
lângă teiul
a cărui boltă înflorită
ne ocrotea întâlnirile.

De nu vei veni,
voi căuta steaua
pe care o priveam amândoi
sperând că te voi visa.

Primăvara

S-a înnoptat.
Deschid fereastra
dinspre apus.

Proiectate pe cerul senin,
florile caisului
par albe.

Printre crengile rare,
în depărtare,
văd filamentul lunii.

La dreapta ei,
clipeşte, complice,
o stea albastră.

Imaginea asta
îmi răscoleşte
aceleaşi amintiri…

Scrisoare

Cu câtă nerăbdare
aşteptai
scrisori ! …

Ai fi vrut să le primeşti
de trei ori,
de o sută de ori
pe zi…

Cum să-ți scriu
când prin ochii mei
trec nori după nori
şi plouă uneori?

Cum să-ți scriu
când în inima mea
s-a instalat
neliniştea?

Gândurile mele,
mângâiate de petalele de cais,
ți le trimit
să-ți țină de urât.

Scrisoare II

De multă vreme
nu ți-am trimis
nici o scrisoare.
Cu foaia în față,
privesc pe fereastră.

Ramura de cireş,
grea de floare,
se leagănă
la adierea
vântului.

Simfonia albinelor
pornite în căutarea
nectarului
îmi mângâie
timpanele.

Iau stiloul şi scriu:
„Vino să vezi
spectacolul
primăverii!”
Şi semnez.

Seară de februarie

Se întâmpla într-o
seară de februarie.
Gândul senin,
adus de iarnă,
cu fulgi de nea
înfăşurat,
îți bătea încet
în geam.
Te-am zărit.
Ochii tăi
trişti
m-au alungat.
Toate
se întâmplau într-o
seară de februarie.

Sfârşit de toamnă

Privesc cum trece
palida lună
printre desfrunzitele
ramuri
ale copacilor.
Vântul rece
mână negrii nori
şi insistenta ploaie
care începe
îmi pătrunde în suflet.

Te caut

Te caut în flori,
în liniște și-n stelele nopții!
Te caut
în susurul izvoarelor.
Ochii tăi -
ca două picături de cer -
îmi luminează drumul.
Te caut...

Toamna

Peste noi, coboară
nopți cu brumă.
Drumuri se pustiesc.
La geamul tău,
zăresc lumină.
Știu că m-aștepți
și-ți mulțumesc.

Toamna II

O tufă de crizanteme
a înflorit.
Sub soarele rece
vântul mătură libelule.
Dus pe gânduri,
ca un titirez,
mă strecor
printre regrete.

Un gând

Sub ghirlande de tei,
gândul meu te caută.
Timpul visează
în brațele ploii.
S-a făcut liniște dupăploaie.
Şi vântul a plecat.

Pe cer, din curcubeul răsturnat
doar violetul a rămas.

Gândul meu încă te mai caută...

Urmări

Când i-am povestit de tine,
bobocul de trandafir mi-a zâmbit.

Când i-am povestit despre tine,
frunza de salcâm s-a înfiorat.

Când i-am povestit despre tine,
ramura de brad a lăcrimat.

Haiku în formă liberă

Boboc de cais
cu gânduri însorite:
adolescență.

O veche seceră
pe bolta cerească:
luna nouă.

Vântul şi ploaia
mi-au împodobit geamul
cu petale de cireş.

Linişte deplină.
Aud cum creşte frunza
plăpândului prun.

Împreună cad,
din aceeaşi floare de prun,
două petale.

Cu inocență,
ploaia de primăvară
spală petale.

Ploaie de prier.
Pe apa din răzoare,
petale de cireş.

Dansând, cade
din vârful unui cireş
o albă petală.

Noaptea, singură,
cu gândurile mele,
brodez amintiri.

Pe geam, luna îmi scrie
o poezie.
Tu i-ai dictat-o?

În grădină cad,
ca fulgii de zăpadă,
petale de prun.

În cădere,
albe petale
mângâie crengi şi frunze.

La fiece adiere,
albă ninsoare
de petale.

Mâine va ninge.
Nu te grăbi să înfloreşti,
caisule!

Zori de april.
Vâslind printre petale,
navigator la sol.

Primăvară.
În joacă, două vrăbii
scutură flori de măr.

Noapte fugară.
Pe lac se odihneşte
secera lunii.

Ruptă în fâşii,
bezna se retrage
din calea soarelui.

Trecând printre păpădii,
vântul deşiră
gheme de puf.

Noapte senină.
Secera craiului nou
veghind la apus.

Ploaie de vară:
fulgere şi tunete
sfâşie cerul.

Caldă aversă.
De-a valma,din jgheaburi sar
sâmburi de cireş.

Seară de vară.
Cu gândurile mele,
joacă şah luna.

O, lună plină !
Amintirile îmi produc
insomnie.

Noapte de vară.
Pe obrazul lacului
tremură luna.

Sub dalta cioplitorului,
piatra
devine poezie.

Proorocii
care anunță ploaia:
furnicile.

Pe caniculă,
în nebunia verii,
norii dau buzna.

Îmbrățișați,
o iederă şi un caprifoi
privesc cerul.

În zori de zi,
zdrențuite visuri
zăbovind pe pleoape.

Pe cer, la apus
o aşchie de lună
şi-un gând nerostit.

Doar tu îmi repeți
cuvintele lui…
Mângâie-mă, vântule !

Vântul piaptănă
pletele câmpiei –
lanurile de grâu.

Spre seară îmi scriu,
pe o petală de mac,
amintirile.

Răbdător,
la colțul ochiului adormit,
pândeşte un vis.

Visele mele
întrecându-se în zbor
cu rândunica.

Carul Mare,
în plimbarea nocturnă,
numără orele.

Spre seară se adună
bidiviii cerului –
norii.

Sunt doar o frunză
care vibrează nervos
pe-un ram de cireş.

Craiul Nou pleacă
de mână cu soarele.
Seară de vară.

Lângă izvor.
Toate florile ascultă
susurul apei.

Atinse de coasă,
florile câmpului
foşnesc cu jale.

Romanul vieții
caligrafiat
pe o petală de mac.

Când le mângâie vântul,
frunzele cântă.
Taci şi-ascultă-le!

Noapte de noapte,
navighez printre stele,
numai cu gândul.

Înspăimântător,
pârâul de munte
după ploaie!

Noapte. Privesc spre sud.
Avionul ce zboară
va lovi luna?

În lumina lunii,
un greier povesteşte
o aventură.

De dimineață,
croncănitul ciorilor
anunță ploaia.

Energic artist
ce modelează norii:
vântul de seară.

Pe cerul nesfârşit,
un nor singuratic
păzeşte luna.

Pe-acoperişul casei
se aud din nou
şoaptele ploii.

Vântul şterge
lacrimile norilor.
Seară de toamnă.

Doar o adiere…
şi câte frunze au căzut
din cireş!

Vântul a adus
o frunză palidă:
primul semn de la tine

O ramură
părăsită de frunze
suspină prelung.

Toamna în vie.
Flăcările soarelui
strânse în ciorchini.

Tainice visuri,
doar în liniştea serii,
inspiră toamna.

Pe câmpul pustiu,
un suspin rătăceşte
plimbat de vânt.

Cu tulburare,
rar despică aerul
frunzele toamnei.

O frunză galbenă,
lacrimă de cireş,
cade pe cărare.

Toamna suspină.
Lacrimi arămii îi cad
din toți copacii.

Prima brumă.
Florile caprifoiului
cer îndurare.

Sub lumina lunii,
tremură ultimul fir
de trandafir.

Toamna arde cu brumă
vârful cireşului.
Cad galbene frunze…

Ce trişti castanii
rămaşi fără frunze
în ploaia de toamnă!

Flacăra tremură.
Prin obloane trece
năluca toamnei.

Purtată de vânt,
o frunză-ngălbenită:
filă de jurnal.

Zdrențele zilei
târându-se după soare.
Seară de toamnă.

Sălbaticul vânt
nu poate stinge stelele
ca pe lumânări.

…şi mă întreb:
care frunză va cădea
când va bate vântul?

Deschisă de vânt,
fereastra odăii.
Pe pervaz, o frunză.

Vântule, unde-mi porți,
ca pe frunzele moarte,
gândurile?

Târzie toamnă:
imagini-țurțuri
şi gânduri înghețate.

Sfârşit de toamnă.
Ascuns sub zăpadă,
vârful muntelui.

Vântul spulberă
petalele norilor.
Seară de iarnă.

Zori de zi…
În lungul pridvorului,
țopăie o vrăbiuță.

Visând lângă foc.
Vijelia îmi cântă
o simfonie.

Ninge cu fulgi mari.
Copacii au veşminte
de sărbătoare.

Mângâiată de soare,
streaşina plânge.
Zi de iarnă.

Cuvântul editorului

Maria Tirenescu a văzut lumina zilei în comuna Săcel, județul Maramureş, într-o familie de învățători. Este absolventă a Facultății de Matematică-Mecanică a Universității „Babeş-Bolyai" din Cluj-Napoca, promoția 1972. În prezent, este profesoară de matematică la Colegiul Tehnic „Ion D. Lăzărescu" din Cugir, judeşul Alba.

Deține premii pentru activitate literară şi colaborează la reviste din țară şi străinătate („Examene", „Steaua", „Oglinda literară", „Universul şcolii" - Alba, „Universul şcolii", „Opinia", „Poezia", „Albatros" , „Dor de Dor", „ Poets International", „Viața militară", „Tribuna învățământului", „Examene", „Universul şcolii" – Alba şi „Opinia").

Poemele Mariei Tirenescu şi-au găsit locul în:

- „Margini de vis", volumul colectiv de versuri, Alba Iulia, 2002;
- „Surâsul crizantemei", o antologie a haiku-ului românesc Târgu-Mureş, 2004;
- „Risipa de parfum", placheta de debut, în colecția ORFEU,Târgu-Mureş, 2005;
- „Primele viziuni", antologie de haiku, Editura Grinta, Cluj-Napoca, 2005;
- „Primele viziuni (II)", antologie de haiku, Editura Grinta, Cluj-Napoca, 2006,
- „Flori de tei", antologie de haiku, Editura Boldaş Constanța, 2006.

www.poezie.ro
www.europeea.ro
www.wonderhaikuworld.com
www.bocancul-literar.ro
www.visul.florema.ro
www.luminitasuse.com
www.poetsinternational.com

Cuprins

Omul – prezență statornică pe acest pământ ce ține să arate tuturor că există!.....3
Albastru.....5
Apus de soare.....6
Aş urî.....7
Aş vrea.....8
Autoportret.....9
Bilanţ.....9
Când iarna.....10
Când ne-am întâlnit.....10
Cântec.....10
Când vreau.....11
Comerț.....12
Crochiu.....12
Dans.....13
De mult.....14
Dor.....15
Frunza.....16
Împărțire.....17
În fiecare toamnă.....17
Înseninare.....18
Întâmplare.....19
Întrebări.....20
Într-o seară.....21
Non-verbal.....21
Înțeleg.....22
Joc de copii.....22
La marginea... 23
Libertate.....23
Mărul.....24
Melancolie.....25
Mister.....25
Mereu.....26
Mesaj I.....27

Mesaj II.....27
Musafirul.....28
Neputință.....29
Nesiguranță.....29
Metamorfoză.....29
Prea târziu.....30
Promisiune.....30
Primăvara.....31
Scrisoare I.....32
Scrisoare II.....33
Seară de februarie.....34
Sfârşit de toamnă.....34
Te caut.....35
Toamna.....35
Toamna II.....35
Un gând.....36
Urmări.....36
Poeme în stil haiku.....37
Cuvântul editorului.....43